

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/25/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111228570
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3111228570.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom so sídlom Bratislava, Údernícka 5, IČO 35 724 803, zastúpeného H. G., s.r.o., so sídlom N., Q. X, N., IČO: XX XXX XXX. proti odporcovi A. S., bytom H., A. G. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne F. C., so sídlom A., S. XX, IČO XX XXX XXX, zastúpenému JUDr. V. O., advokátom so sídlom Z., W., o zaplatenie 381,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 27C/39/2012-44 zo dňa 26. júna 2012, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o priznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 19,33 Eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. V. O., advokáta, č. ú.: XXXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania 86,04 Eur do troch dní od právoplatnosti uznesenia. O trovách konania rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal od odporkyne zaplatenia čiastky 381,18 eur spolu s 9,5 % úrokom z omeškania, z čiastky 50,20 eur ročne od 17.10.2006 do zaplatenia titulom zmluvy o poskytnutí flexipôžičky zo dňa 05.05.2004 reg. č. 000232301030504 alebo k číslu zákazníka č. 67960321, na základe ktorej bol odporcovi od postupcu - Všeobecná úverová banka, a.s. poskytnutý úver v sume 60.000,- Sk (1.991,64 eur), a ktorý sa odporca zaviazal splatiť v 60 mesačných splátkach po 1.520,34,- Sk (50,47 eur). Nedodržaním dohodnutého splátkového kalendára sa dostal odporca do omeškania, a z tohto dôvodu bola postupcom vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, čo veriteľ písomne oznámil odporcovi, v súlade s dohodnutými obchodnými podmienkami odstúpil od zmluvy a určil lehotu na plnenie dlžnej sumy 1.156,79 eur do 10.10.2011. Ku dňu postúpenia predstavovala dlžná suma 2.281,19 eur. Odporca ku dňu podania návrhu na súd uhradil sumu 1.900,01 eur. Vedľajší účastník na strane odporcu počas konania vzniesol námietku premlčania. Odporca, ako aj vedľajší účastník na jej strane, hoci riadne predvolaní, sa na termín pojednávania neustanovili. Odporca svoju neúčasť neospravedlnil, o odročenie pojednávania nepožiadaval. Vedľajší účastník na jeho strane svoju neúčasť ospravedlnil, a požiadaval, aby súd vec prejednal i v jeho neprítomnosti. Za použitia § 101 ods. 2 O.s.p. súd vec prejednal, a rozhodol v ich neprítomnosti. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so spisovým materiálom, a zistený skutkový stav posúdil podľa nižšie uvedených ustanovení zákona. Vzhľadom na vedľajším účastníkom na strane odporcu vznesenú námietku premlčania sa bolo potrebné v konaní vysporiadať najskôr s touto otázkou. Súd poukázal na § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka právo. Splatnosť žalovanej pohľadávky nastala 16.10.2006. Navrhovateľ uplatnil tvrdené právo na súde až dňa 25.11.2011, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Súdu teda nezostávalo iné, ako konštatovať, že

právo navrhovateľa na vrátenie spotrebiteľského úveru (ako i úroku z omeškania) je premlčané, a nemožno ho - s prihliadnutím k námietke vedľajšieho účastníka na strane odporcu - priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na tieto závery súd rozhodol, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a žalobný návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Skutočnosť, že vedľajší účastník má právo v konaní vzniesť námietku premlčania, vyplýva z rozsudku NS ČR zo dňa 19.02.2009, sp. zn. 25 Cdo/539/2008, podľa ktorého vedľajší účastník je v konaní zásadne oprávnený ku všetkým úkonom (s výnimkou dispozície s konaním a s jeho predmetom), ku ktorým je oprávnený hlavný účastník, a tieto úkony činí práve v prospech (a s účinkami pre) hlavného účastníka, ktorého v spore podporuje. Uplatnenie obrany proti návrhu je procesným právom účastníka konania (odporcu), a rovnaké právo má v zmysle ust. § 93 ods. 3 O.s.p. i vedľajší účastník, ktorý v konaní vystupuje na jeho strane; na tom, že ide o procesné právo, nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti návrhu sa uplatňujú taktiež námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy (ako je práve námietka premlčania), pretože procesné právo tieto námietky uplatniť v konaní nemožno zamieňať s tým, či majú pôvod v hmotnom alebo v procesnom práve. Rovnaký názor je vyslovený i v rozsudku NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2313/2004. Na uvedenom závere súdu nemohlo nič zmeniť ani uznanie dlhu zo strany odporcu, učené dňa 07.02.2011. Listina predložená navrhovateľom, t.j. Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 07.02.2011, ktorou sa navrhovateľ bráni tak, že zo strany odporcu týmto došlo k uznaniu záväzku, súd sa s týmto tvrdením nestotožnil. Uvedená listina o uznaní záväzku totiž nie je platným právnym úkonom, nakoľko samotný právny úkon je neurčitý. Z uznania záväzku totiž nevyplýva, voči komu, t.j. kto bol pôvodným veriteľom (mala ním byť VÚB - tento údaj v uznaní záväzku chýba), rovnako ako tiež nie je vyšpecifikovaná zmluva, na základe ktorej dlh odporcovi vznikol (v uznaní záväzku je uvedené len číslo zákazníka, nie číslo zmluvy, ktoré chýba). Z odbornej literatúry jednoznačne vyplýva, že výška uznaného dlhu musí byť vyjadrená tak, aby bola objektívne určiteľná. Nestačí, ak dlžník a veriteľ vedia, o aký dlh a v akej výške sa jedná, ale - vzhľadom k obligatórnej písomnej forme úkonu - musia byť tieto údaje obsiahnuté v písomnom prejave. Ak uznáva dlžník viacero dlhov, musí nepochybne určiť, ktoré jednotlivé dlhy, čo do dôvodu a výšky uznáva, a sľubuje zaplatiť (rozsudok NS ČR sp. zn. 32 Odo/ 376/2003). Ak nie je určitosť prejavu vôle uznať dlh, čo do dôvodu a výšky a prísľub dlh zaplatiť daný obsahom listiny, na ktorej je zaznamenaný, nejde o platné uznanie dlhu (rozsudok NS ČR sp. zn. 33 Odo 779/2002). Z vyššie uvedenej listiny zo dňa 07.02.2011, označenej ako uznanie dlhu, nie je zrejmé, ktorý konkrétny dlh odporca uznal, preto súd vyhodnotil, že uvedené uznanie dlhu je neurčité, a preto neplatné. Odporca, ktorý mal vo veci plný úspech, má podľa § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov konania. Nakoľko však odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli, rozhodol súd, ako je uvedené vo výroku, a náhradu trov konania odporcovi nepriznal. Vedľajší účastník na strane odporcu mal rovnako ako odporca v konaní úspech, preto mu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. taktiež voči neúspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania. Tieto sú tvorené trovami právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava, vyjadrenie zo dňa 29.03.2012) po 28,22 €, 2 x 7,63 €, zvýšenými o 20 % DPH vo výške 14,34 €. Náhradu trov konania bude odporca povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s poukazom na § 149 ods. 1 v spojení s § 160 ods. 1 veta prvá O.s.p.

Proti tomuto rozsudku v časti vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu v tejto časti zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania 19,12 Eur. Uviedol, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov. Navrhovateľ nevidel význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka, a nesúhlasil so záverom, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony, nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia. Podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR má združenie členov, ktorí majú právnické vzdelanie, pričom združenie môže podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. využívať aj podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Okresného súdu v Nitre, sp. zn. 25C 58/2012 a Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co 26/2012 a 3Cob 259/2011. Navrhovateľ zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka dochádza k navyšovaniu trov konania a jeho nehospodárnosti, ktorú skutočnosť by mal súd reflektovať použitím § 150 O.s.p., a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. Záverom poukázal na to, že rozhodnutie súdu o náhrade za úkon prevzatie a príprava právneho zastúpenia je nepreskúmateľné, pretože z neho nevyplýva, akým spôsobom sa právny zástupca oboznámil so spisovým materiálom. Navyiac, jeho vyjadrenia sú zhodné

s vyjadreniami v iných konaniach, pričom podľa názoru navrhovateľa by mal takéto úkony vykonávať prioritne vedľajší účastník.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil, a navrhovateľa zaviazal k povinnosti zaplatiť mu aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 26,30 Eur. Nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa z niekoľkých dôvodov. Aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. na danú vec považoval za nenáležitú, pre posúdenie možnosti aplikácie tohto ustanovenia je podstatné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku. Dôvodil, že v množstve súdnych sporov už jeho vstup do konania pôsobil pre navrhovateľa odradzujúco v zmysle, že, uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku, vzal svoj návrh na začatie konania späť. Na argument navrhovateľa, že podľa registrácie na Ministerstve vnútra SR má Združenie v radoch členov s právnickým vzdelaním, vedľajší účastník uviedol, že právo na právneho zástupcu nemožno Združeniu vzhľadom na predmet jeho činnosti upierať. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu. O.s.p. vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby aj účastník, odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom, a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním. Vedľajší účastník nesúhlasil s argumentom žalobcu, že úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia nie je úkonom v tomto konaní preukázaným. Uviedol, že ide o mimoriadne dôležitý úkon, kedy sa advokátom zhodnocuje opodstatnenosť, účelnosť, stratégia a taktika právneho zastupovania,

a následne sa táto analýza konzultuje na prvej porade s klientom. Tento úkon zahŕňa celý proces od prevzatia zastúpenia cez prípravu, ktorá vedie k tomu, že vo veci je podané kvalifikované stanovisko. Oznámením o vstupe nebol ukončený proces prípravy právneho zastúpenia, pretože vedľajší účastník sa môže s predmetom spotrebiteľskej veci oboznámiť až po tom, čo sa dorúčením oznámenia o vstupe súdu stane v konaní vedľajším účastníkom. Konštatoval, že súd pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdného dvora EÚ, v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou. Poukázal na novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., ktoré s účinnosťou od 01.01.2012 bolo doplnené zákonom č. 332/2011 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi, ktoré potvrdzuje odôvodnenosť priznania trov vedľajšieho účastníka. Dodal, že odmietnutie práva na náhradu trov konania by znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov prostredníctvom Združenia na súdoch. V súvislosti s priznaním trov vedľajšieho účastníka aj bez akéhokoľvek písomného vyjadrenia poukázal na niekoľko rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania v napadnutej časti (vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi) podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Povinnosť nahradiť trovy konania sa v zmysle § 142 O.s.p. spravuje zásadou úspechu vo veci.

V predmetnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal voči odporcovi zaplataenia čiastky 381,18 Eur s príslušenstvom. Dôvodom zamietnutia žalobného návrhu navrhovateľa v celom rozsahu bola skutočnosť, že navrhovateľ uplatnil svoje právo na súde až dňa 25.11.2011, teda po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby, nakoľko splatnosť predmetnej pohľadávky nastala 16.10.2008. V zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. má odporkyňa, ktorá má vo veci plný úspech, právo na náhradu trov konania. Vedľajší účastník na strane odporkyne mal rovnako ako odporkyňa v konaní úspech, preto mu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. taktiež voči neúspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania. Odporkyni preukázateľne žiadne trovy nevznikli, a preto jej ich súd prvého stupňa nepriznal.

Čo sa týka náhrady trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi, súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 86,04 Eur. Odvolací súd sa s týmto právnym názorom súdu prvého stupňa stotožňuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho

zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47, ods. 2. V danej veci vedľajší účastník vstúpil do konania v záujme ochrany spotrebiteľa - odporcu. Z obsahu spisu mal odvolací súd preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil, jeho právny zástupca zastúpenie riadne prevzal a dňa 02.04.2012 doručil súdu písomné vyjadrenie k návrhu na začatie konania, v ktorom právne kvalifikovane vzniesol námietku premlčania, preto nie je dôvod na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia. V konaní na strane vedľajšieho účastníka odvolací súd nevzhliadol ani dôvod na aplikáciu ust. § 150 O.s.p., ako to v odvolaní navrhol navrhovateľ.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 19,33 Eur. Predmetom odvolacieho konania bola suma 89,04 Eur, predstavujúca náhradu trov konania, a preto vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov odvolacieho konania, spočívajúca v odmene za právne zastúpenie podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., vypočítaná z tejto hodnoty za 1 úkon právnej pomoci 16,60 Eur, znížená na polovicu základnej sadzby, t.j. 8,30 Eur za podanie vyjadrenia dňa 11.01.2013, režijný paušál 7,81 Eur + 20 % DPH z odmeny a náhrad, t.j. 3,22 Eur, spolu trovy odvolacieho konania vo výške 19,33 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.